

Enkeli on se hyvyys minussa

Näin vastasi eräs lapsi, kun kysyin häneltä onko hän koskaan ajatellut kohdanneensa enkeliä. ”Kyllä, enkeli on se hyvyys minussa, joka johdattaa minua olemaan kaikille hyvä ja tekemään hyviä asioita.” ”Hyvyys on aina mukana.” Miten ihastuttava ja hienosti pohdittu vastaus! Lapsen usko Jumalaan ja hyvyyteen on luonnollista ja ainutlaatuista. Heillä on enkelien läsnäolon kautta tallella yhteys suurimpaan Rakkauteen, kaiken hyvyyden lähteeseen.

Kun lapsi kokee saavansa enkeliltä hyvyyden lahjan hän tulee osaksi todellista viisautta ja Elämän Lähteen yhteyttä hyvinkin todellisessa mielessä; olla enkelinä toiselle ihmiselle. Ystävä ystävälle, kaveri kaverille ja lähimmäinen lähimmäiselle.

Kuinka voisimmekaan turvat lapsen hahtuvan hennon mielen niin, että hän voisi ammentaa hyvyyttä Elämän Lähteestä ja välittää sitä, mitä on itse saanut. Turvata sydämeen majoittuneeseen enkeliin.

Meillä aikuisilla on suuri vastuu lapsen hoivasta ja huolenpidosta. Muistammeko aina, että lapsen maailma on erilainen kuin omamme? Miten suhtaudumme lapsen puheeseen ja kysymyksiin suojelusenkeleistä? Kyseenalaistammeko hänen omat kokemuksensa enkelin tuomasta lohdutuksesta ja turvasta vai voisimmeko jotenkin vahvistaa hänen kokemuksiaan.

Päiväkerhoissa olen usein havainnut, miten ihailevasti ja lumoutuneena lapsi kuin lapsi katsoo enkeleiden kuvia. Niitä katsotaan tarkasti, nenä aivan kiinni kuvassa. Lapsen kertoessa enkelistä hänen äänensä on pehmeä ja ihaileva. Lapselle kuvassa oleva enkeli edustaa kauneutta, rohkeutta, taitavuutta ja salaperäisyyttä. Eikä syyttä!

”Kuiskaus Taivaan Isälle:

Ota minut lähelle.

Sipaise enkelin siivellä jokaisella retkellä.

Sipaise enkelin siivellä jokaisella retkellä.”

Salla Poropudas

Lena Nikkilä

vastaava lastenohjaaja

Heinolan seurakunta